

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **Z. N.**, st. příslušnost: Afghánistán
naposledy pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého
kraje**
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2019, č. j. X, ve věci prodloužení zajištění
cizince

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna
za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena
z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalovaná podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužila o 22 dnů, tj. do 14. 6. 2019 zajištění žalobce za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

členského státu příslušného k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu podaného státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

2. **Žalobce v žalobě** namítal nedostatečnost posouzení realizovatelnosti účelu zajištění s ohledem na možnost předání žalobce do Bulharska. Žalobce považoval předání do Bulharska za nepřípustné, neboť Bulharsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení, v bulharském azylovém systému jsou systémové nedostatky. Vyhodnocení přijatelnosti zajištění žalobce s ohledem na eventuální nedostatky v bulharském azylovém systému v napadeném rozhodnutí chybí, resp. tuto otázku žalovaná vypořádala naprosto nedostatečně. Žalobce odkázal na čl. 3 bod 2 pododstavec 2 nařízení Dublin III a na to, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že Bulharsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků. Žalovaná přistoupila zjevně k předání žadatele o mezinárodní ochranu do Bulharska fakticky jako k předání žadatele do standardního členského státu schengenského systému a vůbec nevyhodnotila specifika bulharského azylového systému a situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku, ačkoliv se jedná o nikoliv zřídka traktované téma. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, podle kterého měl správní orgán zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti předání, a to z úřední povinnosti. V případě Bulharska je situace vypjatá. V dubnu 2014 UNHCR revidoval své odmítavé stanovisko k vracení žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska, ale stále existuje dostatek podkladů k závěrům, že vracení žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska je nepřípustné. Žalobce předložil Country report Bulgaria z roku 2019, který byl sice vyhotoven po vydání napadeného rozhodnutí, ale navazuje na starší zprávy zainteresovaných lidskoprávních organizací. Tuto zprávu žalobce předložil jako důkaz svých tvrzení o systémových nedostatcích bulharského azylového systému a zdůrazňuje z něj nejkriklavější důvody absence účelu zajištění žalobce. Nedostatkem bulharského azylového řízení je nezabezpečení potřebných tlumočnicků, což brání řádnému průběhu azylových řízení. Žadatelé o azyl z Afghánistánu jsou diskriminováni. V azylových zařízeních jsou špatné životní a hygienické podmínky. Zdravotní péči brání jazyková bariéra. Tato skutečnost je v obecné rovině všeobecně známa. Žádosti nejsou věcně přezkoumány a jsou formálně zamítány, což potvrdily i bulharské správní soudy. Tyto skutečnosti zakládají riziko nelidského a ponižujícího zacházení a hrozí porušení zásady non-refoulement, porušení čl. 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Listina EU“). Předání do Bulharska není možné pro rozpor s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a proto je nepřípustné i zajištění za účelem předání.
3. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** uvedla, že žalobce vstoupil na území České republiky dne 24. 4. 2019 bez cestovního dokladu a víza či jiného povolení, které by jej opravňovalo ke vstupu a pobytu na území České republiky. Pozemní hranici České republiky překonal žalobce v ložném prostoru nákladního vozidla příjezdějícího ze Slovenské republiky. Pobytová kontrola žalobce byla provedena dne 24. 4. 2019 v 11.45 h v obci Lutín v areálu „firmy S.“ poté, co vyskočil z ložné plochy nákladního vozidla se srbskou mezinárodní registrační značkou. Výsledkem řídicího nákladního vozidla a výpisem transakcí z mýtných bran poskytnutých Ředitelstvím silnic a dálnic České republiky bylo prokázáno, že žalobce přicestoval ze Slovenské republiky v nákladním prostoru označeného nákladního vozidla přes bývalý hraniční přechod Kúty – Lanžhot. Lustrace žalobce proběhla s negativním výsledkem v cizineckém informačním systému i v informačních systémech

Policie České republiky a v evidencích AFIS. V systému EURODAC byla nalezena shoda s ID č. X. Na základě tohoto záznamu žalovaná zaslala žádost o zjištění totožnosti cizince v Bulharsku. V odpovědi Interpol Sofie sdělil, že osoba Z. L., nar. X, dle výpisu z tamních databází ze dne 12. 12. 2008 požádala o vydání cizineckého dokladu a byl mu vydán doklad občana cizí země pod mezinárodní ochranou č. X. Tento doklad byl zneplatněn dne 28. 1. 2019, protože žalobce opustil ubytování. V tuto chvíli byl jeho uprchlický status zamítnut. Dne 12. 12. 2018 žalobci byly sejmuty otisky prstů v rámci běžné kontroly v uprchlickém táboře Pastrogor.

4. V souladu s čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III je Bulharsko povinno žadatele přijmout zpět na své území, a to i v případě, kdy řízení o jeho žádosti bylo již ukončeno. Na podkladě těchto zjištění byl žalobce zajištěn a dne 26. 4. 2019 umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty.
5. K žalobním námitkám žalovaná uvedla, že dostatečně zhodnotila skutečný stav věci, uspokojivě posoudila tento případ a nejednala svévolně. Ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců je normou kogentní, která policii nařizuje, jak má postupovat, je-li naplněna skutková podstata § 129. Proto žalovaná podle tohoto předpisu konala. V době vydání předmětného rozhodnutí jí nebyla známa žádná ze skutečností, které by bránily realizaci předání žalobce podle nařízení Dublin III nebo skutečnosti dokládající existenci systémových nedostatků azylového řízení v Bulharsku. Žalobce ve svém doplnění žaloby pouze uvedl skutečnosti uvedené ve zmíněném reportu z roku 2017, ale neuvedl žádné rozhodné skutečnosti, které by poukazovaly na existenci systémových nedostatků azylového řízení v Bulharsku v době vydání předmětného rozhodnutí.
6. Ve věci předání žalobce byla žalovaná dne 10. 5. 2019 informována Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „OAMP MV“) o obdržení souhlasu Bulharska se zpětvzetím jmenovaného cizince. Tento souhlas je součástí spisového materiálu. Žalovaná žalobce řádně poučila, žalobce s rozhodnutím o prodloužení zajištění seznámila a řízení vedla za účasti tlumočníka. OAMP MV informoval dne 14. 6. 2019 žalovanou o ukončení řízení podle nařízení Dublin III a o propuštění žalobce ze zajištění téhož dne. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz s dobou platnosti ode dne 14. 6. 2019 do 14. 7. 2019.
7. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. **Ze správního spisu** krajský soud zjistil z úředního záznamu žalované ze dne 24. 4. 2019, že dne 24. 4. 2019 byla vyslána hlídka odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, na základě oznámení integrovaného operačního střediska Olomouc do areálu firmy S. s. r. o. v Lutíně, kam přijelo nákladní vozidlo tov. zn. Volvo, RZ X (SRB), ze kterého po zastavení a otevření ložné plochy vyběhli dva muži a utíkají ven z areálu. Hlídka Obvodní oddělení Policie Lutín je vypátrala na autobusové zastávce a dva muži z Afghánistánu ji dobrovolně následovali na OOP Lutín. Cizinci nebyli schopni předložit cestovní doklad, popřípadě vízum. Poté byla provedena jejich eskorta na Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Přerov.

9. V evidenci Policie ČR podle otisků a v databázi AFIS nebyl žalobce zjištěn. V databázi EURODAC bylo zjištěno podání žádosti o mezinárodní ochranu v Bulharsku, v Pastrogoru.
10. Podle protokolu o ústním jednání dne 24. 4. 2019 za přítomnosti tlumočníka paštského jazyka je žalobci 22 let, pochází z Afghánistánu, odkud odešel před dvěma lety do Turecka z důvodu neustálých bojů, a proto, že okres, ze kterého pochází, ovládá hnutí Tálibán. Sám se nikdy žádných bojů neúčastnil a zabýval se zemědělskou prací na rodinném statku. Cestoval přes Pákistán a Írán. Z Turecka odjel do Bulharska a dále do Srbska. V Bulharsku byl v záchytném táboře, a aby tam mohl nějaký čas být, požádal o azyl, a proto mu brali otisky prstů. V Turecku byl přes rok a pracoval v továrně, kde se vyráběly nitě, bavlna ap. Tam si vydělával peníze na cestu do Evropy. Pak odcestoval do Srbska, kde byl přes půl roku a žil v zařízení pro cizince v obci Šed. Tam kontaktoval převaděče, kterému dal 1 700 eur a ten mu slíbil cestu do Evropy, vzal jeho a ještě jednoho kluka taxíkem na parkoviště nákladních vozidel, otevřel zadní část kamionu a šli dovnitř. Několikrát jim bylo řečeno, že kamion jede někam do Evropy a mají vystoupit tam, kde se bude z kamionu vykládat náklad. Dnes dopoledne na GPS signálu na mobilním telefonu sledovali, že se nenachází ve Francii, kam chtěli. Když vůz zastavil, rozřízli plachtu a utekli pryč. Pak je kontrolovala policie a odvezla je. V kamionu nechali při útěku nějaké věci, úmyslně, jelikož je potřebovali především na cestu. K dotazům policie žalobce uvedl, že cílem jeho cesty byla Francie, na území České republiky je poprvé, pokud by tu měl legální pobyt, tak by tu i zůstal. V minulosti o vydání víza pro cestu do některého ze států EU nežádal, o azyl žádal v Bulharsku. Zákaz pobytu mu v EU vysloven nebyl. V ČR nemá blízké příbuzné s povoleným pobytem nebo někoho, kdo by se o něj postaral, ani v EU nemá žádné blízké příbuzné. Cestovní doklad nikdy neměl. Věděl, že bez platného cestovního dokladu, víza nebo povolení k pobytu není oprávněn překračovat hranice jednotlivých zemí a vstoupit na území ČR, ale neměl jinou možnost. V minulosti v zemi svého původu ani nikde jinde nebyl stíhaný policií, ani souzen. Má u sebe 50 eur. Na území ČR nemá sociální, ekonomické, kulturní nebo podobné vazby. Žalobce dodal, že by chtěl, aby ho co nejdříve pustili a mohl pokračovat do Francie.
11. Podle protokolu ze dne 24. 4. 2019 řidič předmětného nákladního vozidla, vypověděl, že v Srbsku naložili náklad, vykládali v Lutíně a následně měli pokračovat do Belgie, cestou nestavěli. Na hranicích náklad nikdo nekontroloval a snad nefungoval ani rentgen (hranice Srbska a Maďarska). Po příjezdu do Lutína se šli nahlásit skladníkovi a přitom si všiml, že nahoře je z plachty vidět postava do půl těla, za chvíli byli nahoře dva lidé, kteří seskočili z nákladního vozidla. Řidič to říkal skladníkovi, aby zavolal policii, že měli dva černé pasažéry. S kolegou se je snažili chytit, ale oni utekli. S policisty našli v nákladovém prostoru zavazadla a igelitový pytlík s odpadky. Majitel společnosti bude uplatňovat škodu z poškození plachty u pojišťovny. Zatím toto nikdy neřešili. Shodnou výpověď poskytl i druhý, střídající řidič nákladního vozidla.
12. Provedené výpovědi řidičů a časy průjezdu Českou republikou potvrdil výpis transakcí Ředitelství silnic a dálnic – mýtného systému.
13. K žádosti o prověrku v evidencích Bulharské republiky k osobě žalobce společné policejní centrum Mikulov – Drasenhofen sdělilo na základě údajů z Bulharska, že žalobce není veden v bulharských databázích. Po sdělení identifikačního čísla z databáze EURODAC Interpol Sofie sdělil, že žalobce je podle daktyloskopických údajů veden pod jménem Z. L. s datem narození 3. 3. 1998 a dne 12. 12. 2018 požádal o vydání cizineckého dokladu, který

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

byl zneplatněn dne 28. 1. 2019, protože žalobce opustil zařízení dočasného ubytování a jeho uprchlický status mu v tento moment byl zamítnut. Otisky prstů mu byly sejmuty v rámci běžné kontroly dne 12. 12. 2018 v uprchlickém táboře Pastrogor.

14. Cizinec cestující s žalobcem byl předán zpátky do Slovenské republiky. K osobě žalobce Ministerstvo vnitra Slovenské republiky sdělilo, že ho nepřevzme, protože žalobce požádal o azyl v Bulharsku.
15. Podle rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2019 byla žalobci podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území České republiky, a to do 30 dnů od ukončení zajištění, nebude-li žalovaná postupovat podle Nařízení Dublin III.
16. Podle **rozhodnutí o zajištění** ze dne 26. 4. 2019 byl dán důvod pro aplikaci nařízení Dublin III, protože žalobce vstoupil dne 24. 4. 2019 na území České republiky neoprávněně a současně bylo potvrzeno, že byl žadatelem o azyl na území Bulharska. Žalobce vstoupil na území České republiky bez víza či jiného oprávnění, které by ho opravňovalo k pobytu na území. Tím porušil povinnost cizince podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců a dopustil se přestupku podle § 156 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Proto žalovaná vydala dne 26. 4. 2019 rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR. Žalobce byl veden jako žadatel o přiznání mezinárodní ochrany v Bulharsku a měl se na území zdržovat do doby, než bude rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tyto skutečnosti zakládají důvod pro zahájení řízení podle nařízení Dublin III, v průběhu kterého bude rozhodnuto o předání žalobce na území příslušného členského státu EU, v daném případě do Bulharské republiky.
17. Spisovým materiálem bylo doloženo, že první bezpečnou zemí, kde byl žalobce veden jako žadatel o mezinárodní ochranu, byla Bulharská republika. Tato země je zemí příslušnou k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a je v souladu s nařízením Dublin III povinna žadatele přijmout zpět na své území, a to i v případě, kdy řízení o jeho žádosti bylo již ukončeno. Bulharsko je povinno žalobce přijmout zpět za podmínek stanovených v čl. 23 až 25 a 29 a v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
18. Při rozhodování o zajištění dospěla žalovaná k závěru, že v daném případě existuje nebezpečí útěku žalobce, neboť ten dle zjištění byl žadatelem o mezinárodní ochranu v Bulharské republice a měl povinnost setrvat na jejím území až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. To, že nehledal ochranu v podobě azylu v Bulharsku, je patrné z jeho následného jednání, kdy namísto toho, aby se zdržoval na území Bulharska do skončení řízení o jeho žádosti, pokračoval dále ve své cestě do cílové země, tedy do Francie. Žalobce na území EU vstoupil bez platného cestovního dokladu a víza či povolení, a bez tohoto povolení měl v úmyslu cestovat až do Francie. Žalobce rovněž nemá pro pobyt na území ČR žádné vízum či jiné oprávnění a nemá zde zajištěno ubytování. Jeho skutečným cílem cesty byla vždy Francie. Popsaným jednáním, kdy žalobce úmyslně vstoupil na území EU bez cestovního dokladu, potřebného víza či povolení a poté opětovně pokračoval přes Srbsko, Maďarsko a Slovensko do ČR bez potřebných dokladů pro vstup na území ČR, žalobce dal zřetelně najevo, že nebude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je

příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce při své cestě neoprávněně vstoupil na území Srbska, Maďarska, Slovenska a následně i ČR s cílem neoprávněně vstoupit na území dalších členských států EU tak, aby se dostal až do Francie. Svým jednáním žalobce prokázal, že v úsilí o dosažení svého cíle nemá sebemenší zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU. Toto jednání, kterého se žalobce dopustil i v minulosti, kdy vstoupil neoprávněně na území Bulharské republiky, nedává záruku, že bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná dospěla k závěru, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí jeho útěku a pokračování jeho cesty do Francie.

19. Žalovaná se zabývala otázkou, zdali by v daném případě postačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců a dospěla k tomu, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, protože z prokázaného jednání žalobce vyplynulo, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující. Žalobce na území ČR nemá hlášený pobyt, nemá na území zajištěno ubytování, nemá dostatek finančních prostředků a s vědomím, že nevlastní platné vízum nebo povolení k pobytu, vstoupil na území ČR, čímž porušil jednu z elementárních povinností cizince pobývajících na území ČR. Žalobce nemá ani dostatek finančních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací předání a v ČR nežije žádný jeho příbuzný či známý, který by žalobce ubytoval, případně za něj finanční záruku složil. V tomto konkrétním případě žalobce není schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje odůvodněná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání. Žalobce opustil Bulharskou republiku, která žalobci nabídla ochranu, a pokračoval ve své nelegální cestě do Francie. Je zřejmé, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle citovaného ustanovení by se v tomto případě zcela minulo účinkem. Na podporu svého právního názoru žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 A 33/2011-18, podle kterého u cizince, který nemá na území ČR stálý pobyt, ani nemá dostatek peněz, takové opatření použít nelze, a navíc toto opatření nesmí ohrozit správní vyhoštění, typicky určitou důvěru, která je oslabena vůči cizinci, který již v minulosti nerespektoval své povinnosti a svévolně opustil území. Dále žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014-20, podle kterého uložení zvláštního opatření musí být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění; nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že nestačí uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
20. Žalovaná se dále zabývala tím, zdali je předání potencionálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce je v produktivním věku a je zdravotně v pořádku a svobodný. Dle jeho slov nikdy v ČR nebyl a nemá zde žádné známé ani příbuzné. To znamená, že nemá v ČR žádné rodinné vazby. Délku jeho pobytu na území lze počítat v rádech hodin, takže je vyloučeno, aby si žalobce vytvořil silnější vazby v ČR, které by byly překážkou jeho umístění do zařízení pro zajištění cizinců a následného přemístění do Bulharska. Vzhledem ke krátké době pobytu žalobce na území ČR je také vyloučeno, aby si na území vytvořil kulturní či

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

sociální vazby intenzitou překračující vazby k zemi původu. Žalobce žádné finanční prostředky nemá. Není schopen si tedy zajistit ubytování, stravu a základní hygienické prostředky. Bez cestovního dokladu a víza či povolení k pobytu a zdravotního pojištění je vyloučeno, aby si byl schopen finanční prostředky na svou obživu a ubytování legálně obstarat. V případě žalobce je vyloučen dobrovolný návrat do Bulharska, neboť nemá finanční prostředky na zajištění letenky, a jakýkoli jiný způsob pozemní dopravy by měl za následek opětovný nelegální vstup do sousedních zemí. Proto měla žalovaná za to, že zajištěním žalobce a jeho umístěním do zařízení pro zajištění cizinců nedojde k porušení práv na jeho rodinný či soukromý život a toto zajištění není nepřiměřené vzhledem k okolnostem případu.

21. Žalovaná zjistila, že se žalobcem bylo zahájeno řízení o udělení azylu v Bulharsku. Bulharsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků a bude s ní zahájeno řízení o předání podle nařízení Dublin III. Proto dospěla žalovaná k závěru, že předání žalobce v době trvání zajištění je uskutečnitelné, neboť této realizaci nebrání v době rozhodování o zajištění žádná překážka.
22. Podle sdělení OAMP MV ze dne 26. 4. 2019 ze sdělení Odboru mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia Interpol Sofie sdělil, že žalobce 12. 12. 2018 požádal podle tamních databází o vydání cizineckého dokladu a byl mu vydán doklad občana třetí země pod mezinárodní ochranou č. X. Tento doklad byl zneplatněn dne 28. 1. 2019, protože žalobce opustil zařízení dočasného ubytování. V tento moment byl jeho uprchlický status zamítnut. Dne 12. 12. 2018 byly žalobci sejmuty otisky prstů v rámci běžné kontroly v uprchlickém táboře Pastrogor.
23. Podle sdělení OAMP MV ze dne 2. 5. 2019 bylo s žalobcem zahájeno řízení podle nařízení Dublin III a 2. 5. 2019 byla odeslána žádost Bulharsku o přijetí žalobce zpět na základě shody v databázi EUODAC; lhůta pro odpověď byla stanovena do 16. 5. 2019.
24. Podle sdělení OAMP MV ze dne 10. 5. 2019 Bulharsko dne 3. 5. 2019 zaslalo souhlas s přijetím žalobce a lhůta šest týdnů bude běžet do 14. 6. 2019. V nejbližších dnech měly být zahájeny úkony, na základě kterých mělo být žalobci předáno rozhodnutí o jeho přemístění do Bulharska a žalobce měl mít 15 dnů na odvolání. Následně mělo proběhnout předání. Proto OAMP MV doporučilo prodloužení zajištění do 14. 6. 2019.
25. Žalovaná vydala 15. 5. 2019 **rozhodnutí o prodloužení zajištění** o 22 dnů do 14. 6. 2019. Důvody pro zajištění, které popsala v rozhodnutí o zajištění, trvaly a nadále bylo potencionálně možné předání žalobce do Bulharska, kterému nebránily žádné důvody. Žalovaná vyšla při stanovení doby prodloužení zajištění ze lhůt podle nařízení Dublin III. Lhůta podle rozhodnutí o zajištění končila dne 24. 5. 2019. Žalovaná obdržela dne 10. 5. 2019 od OAMP MV informaci souhlasu Bulharska ze dne 3. 5. 2019 o přijetí žalobce zpět. Dne 3. 5. 2019 tedy začala běžet šestitýdenní lhůta podle čl. 28 nařízení Dublin III k realizaci předání žalobce. Lhůta šest týdnů ode dne 3. 5. 2019 měla uplynout dne 14. 6. 2019. Tato lhůta směřovala k předání žalobce do Bulharska, které žalovaná spatřovala jako reálné a bylo zřejmé, že žalobce nebude předán v původní době zajištění. V nejbližší době mělo být žalobci předáno rozhodnutí o přemístění a žalobce proti němu bude moci podat odvolání, takže nebude možné činit úkony směřující k předání žalobce do Bulharska. K tomu je třeba připočítat potřebnou dobu k zajištění letenek do Bulharska a skutečnost, že letecká společnost vyžaduje informace o převozu cizince nejméně s týdenním předstihem.

26. Podle sdělení OAMP MV ze dne 14. 6. 2019 nebude možné ve stanovené lhůtě pro zajištění provést předání a je třeba zajištění žalobce ukončit. Žalovaná dne 14. 6. 2019 vydala příkaz k propuštění žalobce ze zajištění.
27. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
28. Spornou otázkou mezi účastníky řízení bylo, jestli překážkou předání žalobce do Bulharska byly systémové nedostatky azylového řízení.
29. Žalobce do vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění ve správním řízení nenamítal existenci žádných překážek předání do Bulharska. Žalovaná jak v rozhodnutí o zajištění, tak v rozhodnutí o prodloužení zajištění proto správně obecně uvedla, že předání do Bulharska nebrání žádné překážky.
30. Žalobce zmínil existenci překážek předání do Bulharska spočívající v systémových nedostatcích poprvé v doplnění žaloby proti rozhodnutí o zajištění ze dne 31. 5. 2019, tedy po vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění. Tuto námitku zdejší soud vypořádal v rozsudku ze dne 13. 6. 2019, č. j. 72 A 20/2019-26 o zamítnutí žaloby a ke kasační stížnosti žalobce se touto námitkou podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26.
31. Zdejší soud se v posuzovaném případě neměl důvod odchýlit od právních názorů vyslovených ve věci zajištění žalobce ve svém rozsudku č. j. 72 A 20/2019-26 a v citovaném navazujícím rozsudku NSS č. j. 1 Azs 226/2019-26 o zamítnutí kasační stížnosti žalobce.
32. Nedošlo ke změnám v evropském azylovém systému ani ke změně judikatury. Naopak, NSS v rozsudku ze dne 23. 10. 2020, č. j. 4 Azs 170/2020-40 aproboval postup žalované, která se k datu 18. 12. 2019 podrobně a nad povinností stanovených zákonem a judikaturou zabývala systémovými nedostatky azylového systému v Bulharsku na základě zprávy OAMP MV ze dne 28. 1. 2019, která komplexně pojednávala o bulharském azylovém systému. Žalovaná také zohlednila, že na úrovni Evropské unie či Rady Evropy nebylo vydáno žádné závazné stanovisko, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku, které by dosahovalo rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny EU (bod 16 cit. rozsudku).
33. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III Česká republika nesmí předat cizince do země se systémovými nedostatky, které se týkají azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě. Azylový systém EU je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry. V jejím světle je třeba vykládat relevantní ustanovení nařízení Dublin III, včetně citovaného čl. 3 odst. 2.
34. Jak uvedl ve věci zajištění žalobce NSS č. j. 1 Azs 226/2019-26, námitku systémových nedostatků mohl žalobce vznést v odvolání a v žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení o mezinárodní ochraně, což žalobce učinil a Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 16. 8. 2019, č. j. 63 Az 29/2019-35 rozhodl, že předání žalobce do Bulharska bylo možné a tomuto postupu nebránily systémové nedostatky. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku žalobce nepodal.
35. Tvzení žalobce o systémových nedostatcích azylového systému v Bulharsku jsou obecná. Žalobce neuvedl nic konkrétního, nic ke své osobě a ke svému pobytu v Bulharsku žalobce, ani nic, co by vyvolalo důvodné pochybnosti a aktivovalo povinnost správního orgánu nebo soudu pokračovat v dokazování. K tomu, aby systémové nedostatky

azylového řízení mohly být překážkou předání žalobce do Bulharska, by musely dosahovat intenzity mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení, aby narušilo fungování (celého) evropského azylového systému a znamenalo porušení čl. 4 Listiny EU a čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalobce neuvedl, že by se dostal do silné materiální deprivace, že by si nemohl uspokojovat své základní životní potřeby a bylo poškozováno jeho tělesné a duševní zdraví nebo že by byl v zanedbaném stavu v rozporu s lidskou důstojností. Naopak, žalobce ve vysvětlení ve správním řízení uvedl, že je zdravý a že v Bulharsku požádal o azyl, aby tam mohl „nějaký čas být“.

36. Soud neprovedl jako důkaz zprávu Bulharského helsinského výboru z roku 2019 (country report 2019), protože nebyla způsobilá s ohledem na odůvodnění rozsudku prokázat žalobcovo tvrzení o potřebné intenzitě krutého, ponižujícího nebo nelidského zacházení s uprchlíky k datu vydání napadeného rozhodnutí.
37. S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že neshledal namítaná porušení nařízení Dublin III, správního řádu ani dalších právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné, tudíž přezkoumatelné a zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok I.).
39. Ustanovenému zástupci soud přiznal podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování, spočívající v odměně za jeden úkon za 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za doplnění žaloby. K částce 3 100 Kč náleží paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celková odměna včetně náhrad hotových výdajů ustanoveného zástupce činí 3 400 Kč a bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. O předchozích odměnách ustanoveného zástupce žalobce rozhodly zdejší soud a Nejvyšší správní soud v předcházejících rozhodnutích.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 17. prosince 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně